

Prædiken til 3. søndag efter Trinitatis

Luk. 15, 1-10

Hvis nogen spørger os, hvilke af vores børn, vi elsker mest, så vil vi sige, at det kan vi ikke svare på. Og hvad er det også for et mærkeligt spørgsmål at stille? Man elsker ikke det ene barn højere end det andet.

Alligevel er der perioder, eller situationer, hvor det ene barn fylder mere i vores tanker og hjerte end det andet. Og det er ofte det barn, der er længst væk. Det barn, vi ikke kan nå - enten fordi det konkret er udenfor vores rækkevidde og omsorg, på en rejse f.eks. Eller fordi det er sygt. Eller måske har fjernet sig fra os og vendt ryggen til os i trods og vrede. Eller i sorg har lukket sig inde i sig selv.

Det barn, der er længst borte og er sværest at nå, og som man er mest bekymret for - det er det barn, man elsker højest. For det er det barn, der trænger mest.

Sådan tror jeg, vi skal forstå, hvad det er Jesus fortæller os om Gud fader i himlen gennem de to små historier om det mistede får og den tabte mønt. Hvad er et menneske for Gud? Et menneske er et barn, der trænger. Trænger til at blive rakt ud efter, ledt efter og fundet.

Alle ved, hvad det vil sige at blive fundet. Kan I ikke huske som barn, når man vidste,

man havde gjort et eller andet forkert eller forbudt, og at nu ville far og mor blive vrede og skælde ud? Og man gemte sig - jeg gemte mig - mens overtrædelsen inde i ens hoved antog større og større dimensioner. At være alene med sin skyld og dårlige samvittighed, gør det hele meget værre.

Og jeg husker, at omgivelserne tog farve af det mørke, der var inde i mig. Alt blev så fremmed, alle de kendte ting, bamses, bøger og legetøj, ligesom fjernede sig fra mig. Det var som om, man ikke rigtig hørte hjemme mere. Indtil man blev hentet ind i verden igen af sin far eller mor - mest mor. Og hvor var det fantastisk at blive hentet ind igen. Hentet ind af sine forældres kærlighed og forsikret om, at man hører til hos dem, uanset hvad der sker. Gud i himlen, vor Far som vi beder til i Fadervor, er som en far eller mor, der går ud og henter sine børn ind igen. Og som det er i forholdet til den gode far eller mor, som man kan skuffe og gøre vrede og ærgre, men aldrig falder man ud af deres kærlighed - sådan er det med Gud.

Det er det, Jesus fortæller med sine små lignelser om det tabte, der bliver fundet. Ligesom vi også kender det fra lignelsen om den fortabte søn, som netop fordi han var

den, der rejste væk og vendte ryggen til sin far, var det barn, faderen bekymrede sig mest om, og som fyldte mest i hans hjerte.

At blive forsonet er som at komme hjem. Og ønsket om forsoning handler aldrig om at få ret eller om at få oprejsning, men om at komme ind i lyset og varmen igen. Det handler om at føle sig hjemme.

Og kærligheden går altid ud og henter ind. Kærligheden er opsøgende. Vi ville være fortabte, uden nogen hentede os ind. Hvor let kan man ikke komme til at føle sig afskåret fra virkeligheden og synes, man famler rundt i et tomrum uden loft og uden bund, uden fremtid og uden håb - indtil et par gode øjne møder én i genkendelse, og man bliver hentet ind i livet igen.

Vi skal altid hentes ind. Vi har brug for mennesker, der elsker os og vil gå ud og lede efter os, når vi forvilder os bort. Både når vi forvilder os bort i vrede eller i tristhed eller i sorg, eller hvad det er, der griber os og trækker os væk fra hinanden.

Vi skal hentes ind. Og det bedste i verden er at blive hentet ind. Man skal hentes ind af sin far og mor, når man er et lille barn, der er bange eller har gjort noget dumt eller har vendt sig væk i trods og ikke selv kan finde ud af at komme tilbage. Og man skal hentes ind af sine børn, når man har været urimelig og stresset og ikke har haft det overskud, vi så gerne altid vil have overfor vores børn og pines af følelsen af ikke at slå til. Så viser de os gang på gang - og lige underfuldt hver gang - at de har fuld tillid til os og henter os ind igen.

Og vi skal hentes ind af vores venner og elskede, når vi har været for optagede af os

selv og har svigtet at være nærværende og opmærksomme. Verden ville være en ørkenvandring, uden kærligheden. For kærlighedens væsen er at række ud. Kærligheden er opsøgende. Den venter ikke på, at problemerne skal løse sig. Venter ikke på, at vi skal stå lige, og enhver har fået, hvad de har krav på. Kærligheden venter ikke på retfærdighed og rimelighed, venter ikke på indrømmelser, anger og undskyldninger. Kærligheden går ud og møder os - også når vi er langt borte. Ja, netop når vi er langt borte.

De to historier om fåret og mønten, som ejeren går ud for at finde, da de bliver tabt - ja som ejeren sætter alt ind på at finde, det er fortællinger om Guds væsen. Gud er kærlighed. Og kærligheden søger, til den finder. Det betyder så også, at tro er at blive fundet. Tro er at høre, at Gud vil dig og vil hente dig ind i et fællesskab, man aldrig i evighed kan falde ud af. Hverken når man lever, eller når man dør. Kærligheden holder fast i dig, også når du kommer så langt bort som i dødsriget.

Du bliver fundet. Men de fleste mennesker fortæller nu mest om, at de søger - eller at de har fundet Gud. Det er egentlig meget interessant. Tænk på alle de svulmende fortællinger om, hvordan mennesker har fundet Gud! Larmende, følsomme fortællinger om den lange, trange vej til Gud. Personlige bekendelser om vores søgen efter svar, efter sandhed og efter mening. Og det er jo også vigtigt nok. Man kan bare komme til at gå så meget op i sin egen søgen, at man aldrig finder noget som helst.

Troens klangbund er, at man vitterligt gerne vil findes. Gerne vil mødes og hentes ind.

Tro er at kunne lade sin egen søgen hvile i trygheden ved at være blevet fundet. Hvile i et fællesskab, som på én gang fortæller dig, hvor du hører til, og giver dig en opgave. Nemlig - og hør nu godt efter - du får den opgave at lade andre mærke, at det fællesskab findes.

Det er næsten det vigtigste. Der kan godt blive noget indadvendt og passivt ved at have så meget fokus på at være den søgende og spørgende - den, der har et interessant projekt kørende med sig selv. Jeg tror, det er det, man forestiller sig, når man taler om, at religion er en privat sag. Det er sådan en personlig hobby, man kan dyrke bag lukkede døre de lange vinteraftener.

Men på den måde bliver det sjældent til noget, der rodfast sig i virkeligheden. Det gør det til gengæld, når man med udgangspunkt i fællesskabet af Guds elskede børn går ud i verden og lader andre mærke, hvad det fællesskab kan. Hvad mon betyder mest for alle de andre søgende sjæle derude, som vi lever sammen med til daglig? At vi fortæller vidt og bredt om vores søgen og tvivlen og kvababelser med at finde Gud - eller at vi lader andre mennesker mærke i vores liv med hinanden, hvad det var, vi fandt? Fandt, at vi selv blev fundet. Fandt, at Gud er den, der søger dig og mig.

Det er det, Jesus fortæller om med sine små lignelser. Og læg mærke til den stilfærdige måde, han træder frem på, når han træder frem med sådan to små historier. Han stiller sig ikke op og begynder at fortælle om sig selv og sin tro, eller om svære kampe og store overvejelser før han kom hertil. Nej, Jesus fortæller små, genkendelige historier,

som vi alle sammen kan forstå, og som derfor åbner en lille dør ind til Guds rige.

Især disse to historier, som uden forbehold fortæller om kærligheden, når den er grænseløs og insisterende og vidunderlig fornuftstridig, sådan som sand kærlighed er.

En hyrde lader 99 får i stikken for at gå ud og lede efter det ene vildfarne får. Det er ved nøjere eftertanke ikke særlig klogt gjort. Hvad nu om ulven kom og åd hele flokken, mens han farer rundt og leder efter et enkelt lille bortkommet får? Et enkelt får, som vel ret beset godt kunne undværes, når han nu har så mange i forvejen? Under alle omstændigheder: sammenholdt med risikoen for at miste andre får burde han lade det ene får gå tabt.

Og konen med ti drakmer. Hvad er hun for et nidkært menneske, der sætter alt til side på sin travle hverdag for at lede efter en enkelt lille mønt? Hvad med at passe sit arbejde og sine vigtige, presserende gøremål og lade den tabte mønt dukke op en dag eller glæde sig over de mønter, hun stadig har. Det fælles for de to fortællinger er, at de fuldstændig mangler sans for proportioner. Vi synes jo, at noget har mere værdi end andet, at guld f.eks. er mere værd end sølv, og at en fin gammel antikvitæt er mere værd end en plastikdums fra Søstrene Grenes.

Hyrdens og konens søgen minder mest om vores egen desperate søgen efter en ting, som måske ikke har så stor værdi for andre, men for os har stor affektionsværdi. Det kan sagtens være en ting, som ikke er særlig værdifuld, en gammel, hullet bamse eller en kikset souvenir fra Grækenland, værdiløse ting, som for mig er fuldstændig umistelig.

Fordi den var min og tilhørte mig og mit liv, mine følelser, mine minder.

Sorgen over at miste sådan en for mig meget værdifuld ting, som jeg forbinder med noget helt særligt, er blind for al fornuft og omtanke. Fordi det tabtes værdi ikke ligger i en objektiv vurdering, men i min - ejerens - kærlighed til det.

Fåret og mønten - relativt set kan de godt undværes. Ligesom vi vel også godt kunne undvære nogle af de frygteligt mange mennesker, der befolker denne jord. Kan man ikke godt gradbøje værdien af mennesker? Selvfølgelig kan man da det. Der er nogle, der er mere værd end andre. Der er nogle, vi hellere ville undvære her i verden end andre. Jeg kunne da godt nævne et par slyngler derude, vi hellere end gerne vil af med.

Se, der står i teksten i dag, at alle syndere og toldere holdt sig nær ved Jesus og hang ved hans mund. Og det er der ikke noget at sige til. For her hørte de noget, de aldrig havde troet, de ville komme til at høre. De hørte om en kærlighed, de aldrig havde drømt om fandtes - ikke for dem i hvert fald. I al deres skam og skyld og uhæderlighed. Men et menneske er Guds ejendom, en kostbar, umistelig ejendom af stor affektionsværdi. Kostbar - men måske kun for ejeren selv.

Kan vi forstå det? At Gud går ud for at finde - ikke de søde små ordentlige lamseben, der pænt holder sig indenfor lovens og moralens rammer - men det vildfarne får, det får der er længst væk, det sorte får, som måske ikke engang er interesseret i at blive en del af flokken igen!

Den kristne tro er et fællesskab, der lever uafhængigt af vores meninger og værdipolitik, uafhængigt af gængs moral og retfærdighed. Det er et fællesskab, der ikke retter sig efter vores ret til at dømme og straffe, og vores ret til at blive vrede og nægte at tilgive.

Guds rige er et fællesskab, vi ikke kan kontrollere eller forstå. Det er der bare, vi hører det af Jesu mund, og vi fastholder, at det findes, når vi mødes her i kirken og tør tro på, at Gud i Kristus gik ind i verden for at søge mennesker der, hvor de trænger til at blive fundet.

Det er et alternativt fællesskab. Det er ikke eksklusivt og lukket, ikke for de få, men for de mange, åbent og uendeligt, rummeligt grænsende til det forargelige.

Men sådan skal det være. Der findes et sted, hvor vi hører til. Et sted, vi aldrig kan miste. Og der findes en kærlighed, der aldrig vil dø og aldrig holder op med at søge os. Amen.

Eva Holmegaard Larsen
Nødebo-Gade

Salmer: 3 - 678 - 379 - 726

Redaktion
Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk